

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **P. H. L.**, st. přísl. Vietnam, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem, se sídlem, Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2010 čj. OP-4-5/2010

t a k t o :

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám Mgr. Pavla Čížinského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 6. 12. 2010 domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 10. 2010 čj. OP-4-5/2010 o vyřazení žalobce z Programu podpory a ochrany obětí obchodování s lidmi (dále jen Program), eventuálně, aby soud zakázal žalovanému porušovat žalobcovo právo a aby žalovanému zakázal přikázat znovu zařadit žalobce do Programu.

Žalobce v žalobě uvedl, že je občanem Vietnamu a v České republice pobývá od podzimu roku 2008. Na jaře roku 2009 se stal obětí jednání obchodní společnosti, která provedla rozsáhlou náborovou akci na práci v lese, pro kterou přibližně 2 měsíce pracoval. Spolu s blíže nezjištěným počtem dalších občanů Vietnamu, Slovenska a jiných žalobce po řadu týdnů pracoval ve velmi špatných podmínkách v lese, trpěl nedostatkem jídla a bylo mu neustále slibováno, že dostane zaplacen. Nakonec dostal zaplacen jen zčásti, a to zřejmě jen náhodou, neboť většina jeho kolegů nedostala kromě záloh na koupi jídla ve výši několika set korun na týden, žádnou mzdu. V polovině roku 2010 po dalším neúspěšném hledání práce byl žalobce nalákán na práci v jakémsi odlehlém stavení v okolí Chebu. Tam byl pod hrozbou násilí nucen setrvat a pomáhat při míchání jakýchsi látek, o kterých se domnívá, že mohly sloužit k výrobě drog. Teprve po několika týdnech se žalobci podařilo své věznitele uprosit s tím, že má v Praze rodinu (což nebyla pravda), kterou chce navštívit, takže ho propustili.

V červenci 2010 se žalobce setkal s organizací La Strada, která pomáhá obětem obchodování s lidmi, a ta mu nabídla účast v Programu, který provozuje Ministerstvo vnitra. Dne 28.7. 2010 byl na návrh organizace La Strada zařazen do Programu. Dne 23.9. 2010 byl vyslechnut pracovníky Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Policie České republiky. Dne 5.10. 2010 rozhodla ředitelka odboru prevence kriminality Ministerstva vnitra o vyřazení žalobce z Programu s odůvodněním, že podle stanoviska

Policie České republiky se nejedná o pravděpodobnou oběť obchodování s lidmi za účelem pracovního vykořisťování a nucené práce.

Žalobce uvádí, že napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 5.10. 2010, které mu nebylo doručeno a kterým byl vyřazen z Programu. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s., neboť jde o úkon správního orgánu (žalovaný je správním orgánem), jímž se ruší práva osob a které má rovněž neopominutelný vliv na možnost požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany dle § 42e zákona o pobytu cizinců. Uvádí, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, neboť dle názoru žalobce je pravděpodobnou obětí obchodování s lidmi za účelem pracovního vykořisťování. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalobce vydáno v rozporu se zákonem, neboť odporuje ustanovením správního řádu, které se na něj vztahují. Zásadní rozpor spatřuje zejména v tom, že napadené rozhodnutí nebylo vůbec zdůvodněno.

V žalobě žalobce dále uvedl, že proti napadenému rozhodnutí podal rozklad. Ten byl posouzen jako nepřijatelné podání a jako takový podle § 43 odst. 1 písm. b) správního řádu usnesením ze dne 23.11. 2010 odložen. Proti tomuto usnesení podal žalobce další rozklad, o kterém nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto. Z důvodu procesní opatrnosti nicméně žalobce podává nyní tuto žalobu.

K výzvě soudu žalobce doplnil, že jeho druhý rozklad byl zamítnut usnesením rozhodnutím ministra vnitra ze dne 4.3. 2011. Proti tomuto rozhodnutí žalobce správní žalobu nepodal.

Dále žalobce v doplnění žaloby uvedl, že úvaha o aplikaci § 68 odst. 1 písm. a) s.ř.s. by byla namíste pouze v případě, pokud v řízení před správním orgánem řádný opravný prostředek existoval. To by ovšem znamenalo, že soud by se neztotožnil s názorem žalovaného, který se domnívá, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím dle správního řádu, ba dokonce, že není vůbec žádným rozhodnutím. Pokud soud dospěje k názoru, že žalobou napadené rozhodnutí mělo být vydáno dle správního řádu a bylo tedy proti němu přípustné odvolání, pak podle názoru žalobce nezbude, než žalobu odmítnout.

Žalobce dále uvádí, že soud může též dospět k názoru, že žalobou napadené rozhodnutí sice není rozhodnutím dle správního řádu, proti kterému by bylo možno podat rozklad, ovšem je rozhodnutím podle § 65 s.ř.s., neboť pojem rozhodnutí podle s.ř.s. je širší, než jen rozhodnutí podle správního řádu. V takovém případě by soud žalobu nemohl odmítnout.

Žalobce pak dále uvádí, že rovněž může soud dojít k názoru, že žalobou napadené rozhodnutí sice není rozhodnutím dle § 65 s.ř.s., ovšem je zásahem podle § 82 s.ř.s.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 8.3. 2011, uvedl, že zařazení cizince do Programu a jeho vyřazení z Programu není upraveno žádným právním předpisem. Vlastní postup při zařazení a vyřazení není prováděn v intencích správního či jiného řízení podle zvláštních právních předpisů, v jehož rámci by bylo vydáváno rozhodnutí. Proto není podle názoru žalovaného možno využít proti vyřazení z Programu zákonných opravných prostředků.

Program je opatření nelegislativního charakteru vytvořené s cílem poskytnout obětem obchodování s lidmi podporu, zabezpečit ochranu jejich lidských práv a důstojnosti, motivovat oběti ke spolupráci s orgány činnými v trestním řízení a zprostředkovávat případný dobrovolný návrat oběti do země původu.

Svou podstatou se jedná o opatření založené na poskytování smluvního poradenství, asistence a dalších služeb obětem obchodování s lidmi, a to za jasně stanovených smluvních podmínek. Za tímto účelem je v rámci Programu nastaven systém součinnosti jednotlivých partnerů. Pozici koordinátora vzájemné součinnosti a efektivitu fungování zastává žalovaný.

Podle názoru žalovaného tak není Ministerstvo vnitra v pozici orgánu veřejné moci, který by autoritativně rozhodoval o právech a povinnostech žalobce. Žalovaný při zařazení do Programu a vyřazení z něj pouze na základě informace třetího subjektu de facto oznamuje již nastalý stav, do něhož nemá možnost zasahovat či jej ovlivňovat.

Žalobce na základě vlastního rozhodnutí dobrovolně v rámci Programu přijal nabídku deklarovaných služeb a s nimi spojených práv a povinností, a to na základě vstupního prohlášení a následného smluvního vztahu s neziskovou nevládní organizací. Činnost žalovaného v rámci Programu nelze pojímat v intencích rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci podle správního řádu či jiné závazné právní normy, nelze se tedy ani domáhat uplatnění opravného prostředku, který v dané věci nemá oporu v žádném závazném právním předpisu.

Žalovaný považuje za nezbytné konstatovat, že účast na Programu nemá žádný vliv na možnost podání žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území podle zákona o pobytu cizinců ani na případné správní řízení vedené ve věci žádosti. Žádný právní předpis nezakotvuje jakoukoliv spojitost mezi správním řízením o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a účastí v Programu.

Žalovaný se proto domnívá, že podaný žalobní návrh nesměřuje proti rozhodnutí vydanému správním orgánem, jelikož v případě sdělení ze dne 5.10. 2010 o rozhodnutí nejde, a proto navrhuje, aby soud usnesením návrh odmítl. Pokud soud bude jednat ve věci samé, navrhuje žalovaný, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Ve spise je založena žádost organizace La Strada o zařazení žalobce do Programu datovaná dne 28.7. 2010. Dále je ve spise založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru prevence kriminality č.j. OP-4-3/2010 ze dne 29.7. 2010, ve kterém je uvedeno, že na základě žádosti obecně prospěšné společnosti La Strada se žalobce zařazuje ke dni 29.7. 2010 do Programu. Dále je ve spise založeno sdělení Policie České republiky, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 27.9. 2010 č.j. UOOZ-2244-/ČJ-2010-08, podle kterého bylo z výpovědi žalobce zjištěno, že se nejedná o oběť obchodu s lidmi za účelem nucené práce podle § 168 trestního zákona, ale o podvod podle § 209 trestního zákona. Proto bylo doporučeno ukončit zařazení žalobce do Programu. Na základě toho byl žalobce rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 5.10. 2010 č.j. OP-4-9/2010 vyřazen z Programu. Toto rozhodnutí bylo zasláno e-mailem právnímu zástupci žalobce, jinak nebylo doručováno.

Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který odůvodnil tím, že rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, neboť v něm není uvedeno, dle jakých kritérií Ministerstvo vnitra posuzovalo, zda se jedná o oběť obchodu s lidmi anebo nikoliv. Žalobce proto navrhuje, aby ministr vnitra napadené rozhodnutí zrušil.

Usnesením ze dne 23.11. 2010 č.j. MV-109142-3/OP-2010 Ministerstvo vnitra odložilo podání žalobce týkající se rozkladu proti jeho vyřazení z Programu. V odůvodnění

tohoto usnesení žalovaný uvádí, že zařazení a vyřazení z Programu není upraveno žádným právním předpisem, neaplikují se na něj tedy ani ustanovení správního řádu. Osoby jsou do Programu zařazovány na základě dobrovolnosti a ukončením spolupráce s podezřelým ze spáchání trestného činu obchodování s lidmi. Těmto osobám je po zařazení do Programu automaticky poskytnuta lhůta 60 týdnů (tzv. doba na rozmyšlenou). Během této lhůty orgán činný v trestním řízení posoudí, zda se jedná o pravděpodobnou oběť trestného činu obchodování s lidmi dle ustanovení § 168 trestního zákona a sdělí požadavek k jejímu setrvání v Programu. Přestane-li účastník Programu splňovat podmínky pro účast v Programu, je opět na základě sdělení orgánů činných v trestním řízení z tohoto Programu vyřazen.

Protože proces zařazování a vyřazování není prováděn v intencích správního ani jiného řízení, rovněž není vydáváno žádné rozhodnutí, není možné využít proti vyřazení z Programu ani opravných prostředků upravených správním řádem. K rozhodnutí o rozkladu proto není příslušný žádný správní orgán.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (další) rozklad, ve kterém především uvedl, že rozhodování o účasti v Programu je zajisté výkonem působnosti v oblasti veřejného práva podle § 1 správního řádu. Vyřazení z Programu je rozhodnutím, kterým se zakládají, mění nebo ruší práva a povinnosti podle § 9 správního řádu. Rozhodování o účasti v Programu má zásadní vliv na možnost požádat o povolení dlouhodobého pobytu za účelem ochrany. Žalobce proto navrhl, aby ministr vnitra napadené usnesení zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

Tento druhý rozklad žalobce byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 4.3. 2011 č.j. MV-6443-2/VS-2011. Ministr vnitra se ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí Ministerstva a dospěl k závěru, že činnost Ministerstva vnitra v rámci Programu nelze vnímat jako rozhodovací činnost orgánů veřejné moci podle správního řádu nebo jiného právního předpisu a nelze se tedy domáhat uplatnění opravného prostředku, který v tomto případě nemá oporu v žádném závazném právním předpisu. Dospěl proto k závěru, že k vyřízení prvního rozkladu žalobce není věcně příslušný žádný správní orgán, a proto Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu se zákonem, když toto podání podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. b) správního řádu odložilo.

Soud se musel v první řadě zabývat otázkou, zda jsou splněny všechny procesní podmínky k projednání žaloby. Za tím účelem musel nejprve zodpovědět otázku (mezi účastníky spornou), zda o zařazení cizince do Programu a o jeho vyřazení z Programu má být rozhodováno ve správním řízení a zda se na toto rozhodování vztahuje správní řád nebo nikoli.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen správní řád) tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávních celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy.

Podle § 1 odst. 2 správního řádu tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.

Podle § 1 odst. 3 správního řádu tento zákon se nepoužije pro občanskoprávní, obchodněprávní a pracovněprávní úkony prováděné správními orgány a na vztahy mezi orgány téhož územního samosprávného celku při výkonu samostatné působnosti.

Podle § 42e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o

pobyty cizinců), povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území vydá ministerstvo na žádost cizinci, který je

a) pravděpodobnou obětí trestného činu obchodování s lidmi, nebo

b) osobou, pro kterou bylo organizováno anebo umožněno nedovolené překročení státní hranice, nebo osobou, které bylo napomáháno k neoprávněnému pobytu na území, jejíž svědectví je významné pro odhalení pachatele nebo organizované skupiny zabývající se organizováním anebo umožněním nedovoleného překročení státní hranice nebo napomáháním k neoprávněnému pobytu na území

za podmínky, že spolupracuje s orgány činnými v trestním řízení na trestním řízení vedeném o podezření ze spáchání tohoto trestného činu a nespolupracuje s podezřelým ze spáchání tohoto trestného činu. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území ministerstvo vydá na žádost dále cizinci, jehož spolupráce s orgány činnými v trestním řízení je významná pro předejití, odhalení, prověřování anebo vyšetřování zločinu nebo jiného úmyslného trestného činu, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, za podmínky, že spolupracuje s orgány činnými v trestním řízení a nespolupracuje s podezřelým ze spáchání tohoto trestného činu.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení cizinec podle odstavce 1 musí být neprodleně v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět, poučen orgánem činným v trestním řízení nebo ministerstvem o právu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území a o podmínkách tohoto pobytu. Cizinci je ode dne, kdy byl poučen podle věty první, poskytnuta lhůta 1 měsíce pro rozhodnutí, zda bude spolupracovat s orgánem činným v trestním řízení; platnost této lhůty může být ukončena, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek podle odstavce 1, je-li to nezbytné pro zajištění ochrany veřejného pořádku nebo bezpečnosti státu anebo cizinec o zrušení platnosti poskytnuté lhůty požádá. V průběhu poskytnuté lhůty nelze cizince vyhostit či jinak ukončit jeho pobyt na území a lze s ním vést řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zvláštního právního předpisu²⁾. Běh lhůty nemá vliv na řízení o správním vyhoštění cizince nebo na řízení o jeho předání podle mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu České republiky.

Podle odst. 6 tohoto ustanovení nemůže-li si cizinec, kterému byla podle odstavce 2 poskytnuta lhůta pro rozhodnutí, zda bude spolupracovat s orgánem činným v trestním řízení, žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území nebo cizinec, kterému bylo toto povolení vydáno, zajistit ubytování, zajistí mu ubytování ministerstvo nebo právnická osoba. Ministerstvo může zajistit ubytování i cizinci uvedenému v odstavci 5. Ministerstvo může na základě písemně uzavřené smlouvy přispět právnické osobě na úhradu nákladů spojených s ubytováním cizince.

Pokud jde o podmínky dle § 1 odst. 1 správního řádu, je možno jednoznačně konstatovat, že žalovaný (jako ústřední správní orgán) je orgánem moci výkonné. Zbývá tedy posoudit, zda se v daném případě jedná o působnost v oblasti veřejné správy. I tuto podmínku má soud za splněnou. Je třeba vidět, že zařazením žalobce do Programu mu vznikají určitá práva a povinnosti, což ostatně sám žalovaný výslovně přiznává, a to ve formě poradenství, asistence a dalších služeb (např. možnost poskytnutí ubytování). V souvislosti se zařazením cizince do Programu tak vznikají náklady, které jsou minimálně zčásti hrazeny ze státního rozpočtu. Vyřazením cizince z Programu pak pozbývá práv, která dříve nabyt. S ohledem na to, že se jedná o rozhodování o nakládání s veřejnými prostředky, jedná se tak nepochybně o rozhodování v oblasti veřejné správy. Hmotněprávní základ pro toto rozhodování pak představuje ust. § 42e odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tj. jednoznačně předpis veřejného práva. Ministerstvo vnitra tu přitom

vystupuje ve vrchnostenské pozici a zařazení do Programu nebo vyřazení z něj má charakter autoritativního rozhodnutí, kde postavení cizince a Ministerstva vnitra není rovnoprávné.

Je dále třeba vidět, že zákon o pobytu cizinců nestanoví jako podmínku pro vyhovění žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území dle § 42e zákona o pobytu cizinců to, aby se jednalo o cizince zařazeného do Programu. Ačkoli jsou pochopitelně podmínky v obou případech podobné, nemůže být žádost o povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta jen s poukazem na fakt, že cizinec nebyl zařazen do Programu anebo z něho byl vyřazen. Zamítnutí takové žádosti se musí opírat výhradně o nesplnění podmínek stanovených zákonem a v případě žalobce by tak muselo v odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí takové žádosti být přezkoumatelně odůvodněno, proč žalobce nemůže být pravděpodobnou obětí obchodování s lidmi. Zařazení do Programu a případné vyřazení z Programu tak má bezprostřední dopad pouze na práva žalobce uvedená v ust. § 42e odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tj. právo na zajištění ubytování a s tím spojené případné poradenství apod.

V této souvislosti není podstatné, že podrobnosti postupu při zařazování do Programu a vyřazování z Programu nejsou upraveny žádným obecně závazným právním předpisem, neboť takové kritérium správní řád nestanovuje. Podrobnosti postupu jsou upraveny interním aktem, v daném případě konkrétně metodickým návodem prvního náměstka ministra vnitra ze dne 7. 6. 2010 (publikovaný ve Věstníku Ministerstva vnitra č. 55/2010). V této souvislosti je podstatné pouze to, že zákon o pobytu cizinců ve svém § 168 nevylučuje rozhodování dle § 42e odst. 6 zákona o pobytu cizinců z režimu správního řádu.

V návaznosti na ust. § 1 odst. 2 správního řádu soud konstatuje, že žádný zákon aplikaci správního řádu pro rozhodování o vyřazení z cizince z Programu nevylučuje. Rovněž je zřejmé, že se nejedná ani o občanskoprávní, pracovněprávní nebo obchodněprávní úkon prováděný žalovaným, což ostatně ani netvrdí.

Soud tedy shrnuje, že názor žalovaného, že o vyřazení žalobce z Programu nemuselo být rozhodováno ve správním řízení a nelze na ně aplikovat správní řád, tak není správný. Je proto zřejmé, že rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 10. 2010 bylo správním rozhodnutím, proti kterému byl žalobce oprávněn podat rozklad.

Od toho se odvíjí i závěr, že žaloba proti tomuto rozhodnutí jako proti zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. není přípustná. Podle § 85 s. ř. s. je totiž taková žaloba nepřipustná, lze-li se nápravy domáhat jinými právními prostředky. Takovým prostředkem je v daném případě právě podání rozkladu (což ostatně žalobce učinil).

Vyvstává proto otázka, zda žalobce před podáním žaloby skutečně vyčerpal všechny řádné opravné prostředky, které připouští správní řád. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva ze dne 5. 10. 2010 rozklad. Ministerstvo tento rozklad posoudilo (chybně) jako podání, o němž není příslušný rozhodnout žádný správní orgán, a usnesením ze dne 23. 11. 2010 rozklad odložilo. V důsledku chybného postupu ministerstva však toto rozhodnutí nebylo ve skutečnosti

konečným rozhodnutím ve věci, neboť se jednalo o usnesení, proti němuž bylo přípustné podat (další) rozklad, což ostatně žalobce také učinil. Současně je třeba připomenout, že sám žalobce byl v době podání žaloby s takovým posouzením procesních podmínek v řízení před soudem srozuměn, neboť již v žalobě uváděl, že ji podává „z procesní opatrnosti“ a rovněž v doplnění žaloby uváděl, že v případě, že soud dojde k závěru, že o vyřazení cizince z Programu má být rozhodnuto ve správním řízení, bude nutno jeho žalobu podle § 68 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

Nezbývá tedy než konstatovat, že žalobce před podáním žaloby nevyčerpal všechny řádné opravné prostředky připuštěné správním řádem (a sám si této skutečnosti byl vědom). Za této situace soudu nezbylo než žalobu podle § 68 písm. a) s. ř. s. odmítnout. Je přitom nutno zdůraznit, že tento způsob rozhodnutí není odepřením práva na přístup k soudu, neboť žalobce měl možnost podat správní žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 4. 3. 2011, jímž bylo o jeho záležitosti rozhodnuto s konečnou platností. Pokud tuto možnost nevyužil, je to třeba přičíst k jeho tíži.

Výrok o nákladech řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

S ohledem na odmítnutí žaloby před prvním jednáním rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů Pro účely realizace vrácení soudního poplatku soud žádá žalobce o sdělení čísla účtu, na nějž mu může být vrácený soudní poplatek poukázán.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto usnesení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 3. listopadu 2011

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu